

A Fővárosi Ítéltábla a Garai & Colnár Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Garai Gézaügyvéd) által képviselt felperes neve... Kft. (....) felperesnek, a dr. Huszák Balázs jogtanácsos (I.rendű alperes címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Simits Ivánügyvéd (....) által képviselt II.rendű alperes neve (....) II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2011. november 4. napján kelt 33.P.21.851/2008/25. sorszámú ítélete ellen a felperes 27. sorszám alatti fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 10.000 (Tízezer) forint összegű másodfokú perköltséget.

A felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra 2 500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és a II. rendű alpereseknek egyenként 300.000 - 300.000 forint összegű perköltséget.

Felhívta a felperest továbbá, hogy fizessen meg az államnak a NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága külön felhívására 900.000 forint illetéket.

Az ítélet tényállása szerint a felperes 2008. január 16-án került a cégjegyzékbe bejegyzésre, tevékenységét 2008. február 21-én kezdte meg. Főtevékenysége járóbeteg ellátás, ezen belül kiemelten meddőségi-reprodukciós eljárásokat végez. Alapítói S... I... üzletember és dr. V... A... szülész-nőgyógyász, aki egyben az intézet vezető főorvosa is volt. A felpereshez hasonló egészségügyi intézmények az ÁNTSZ és a H...engedélyével működnek.

Ismertette az ítélet, hogy az Egészségügyi Tudományos Tanács az egészségügyi szociális és családügyi miniszter javaslattevő, véleményező, tanácsadó és döntés előkészítő testülete, amely külön jogszabályokban meghatározott feladatokat lát el. Az Egészségügyi Tudományos Tanács egyik külön bizottsága a H....

A felperesi intézet megnyitásával kapcsolatosan az E...-n belül a tagok között nézetkülönbségek alakultak ki. Dr. B... B... tag feljelentést tett dr. V... A...val szemben magánokirathamisítás vétségének gyanúja miatt arra alapítva, hogy nevezett magát a szakmai önéletrajzában főorvosként jelölte meg, holott nem dolgozott főorvosként. Bűncselekmény hiányában az eljárást megszüntették, az iratokat a szabálysértési eljárás lefolytatása céljából megküldték a BRFK II. kerületi Rendőrkapitányságának. A szabálysértési hatóság a ...-2009. számú határozatában megállapította, hogy dr. V... A... a terhére rótt szabálysértést elkövette, mert szakmai önéletrajzában az őt nem illető főorvosi címet használta. A jogosulatlan címhasználat elkövetése miatti eljárást a szabálysértési hatóság elévülés miatt megszüntette, dr. V... A... a szakmai önéletrajzában a főorvosi címet törölte. Dr. V... A...t a Pesti Központi Kerületi Bíróság 15.B.XIII.20.878/2004/13. számú jogerős ítéletével két rendbeli magánokirathamisítás vétségében bűnösnek mondta ki és megrovásban részesítette amiatt, hogy valótlan tartalmú okiratot használt fel a kórház meddősségi centrumának vezetői posztjához szükséges igazolások körében.

Nevezett személlyel szemben több etikai vizsgálat is indult, a Magyar Orvosi Kamara Orvosetikai Bizottsága .../2004. számú határozatában megállapította, hogy dr. V... A... etikai vétséget követett el, ezért őt figyelmeztetés büntetésben részesítette.

2006 évben meddő párok panaszolták be a dr. V... A... által vezetett Ny...at arra hivatkozással, hogy olyan felesleges műtéteket végeztek el és fizettettek ki velük, amit az egészségbiztosító finanszíroz. A XIII. kerületi Rendőrkapitányság ismeretlen tettes ellen csalás büntette és kettős finanszírozás miatt nyomozást indított, a büntetőeljárás a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt az elsőfokú ítélet meghozatalakor folyamatban volt, vádlottja - többek között- dr. V... A....

A felperesi klinika 2008. február 21-ei megnyitásával kapcsolatban a médiában írások jelentek meg, ezek között a N... 2008. február 21-ei, február 22-ei és március 8-ai számában is, amely cikkeket, illetve azok felperest érintő részét az elsőfokú bíróság ítéletében ismertetett. Mindhárom cikk szerzője a II. rendű alperes volt.

A felperes álláspontja szerint a három cikk sérti a felperes jóhírnevét a dr. V... A... személyén keresztül őt érintő, részben a valóságnak nem megfelelő állításokkal, részben pedig egyes tények hamis színben történő feltüntetésével, a cikkek a társaság piacra lépését jelentősen megnehezítették és kárt okoztak, ezért személyiségi jogvédelmet kért és kártérítési keresettel fordult a bírósághoz.

Az I. és II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték. Vitatták a kereset

jogalapját és külön is elutasítani kérték a felperes kártérítésre vonatkozó követelését, arra hivatkozással, hogy a felperes még csak nem is valószínűsítette azokat a tényeket, amelyek a kártérítési igényét megalapoznák. Előadták, hogy szinte a teljes magyar sajtó foglalkozott a felperesi intézettel, illetve annak vezetőjével és nem kizárólagosan az alperesi lapban jelentek meg a felperes által kifogásolt közlemények, ezért vitatták az okozati összefüggést a felperest ért esetleges jogsérelem és a keletkezett vagyoni hátrányok között. A felperes által hivatkozott tervezett bevétel álláspontjuk szerint nem bizonyított, így az alapján a vagyoni hátrány még csak nem is valószínűsíthető, míg a dr. V... A...val kapcsolatosan megjelent közlések megfelelnek a valóságnak. A II. rendű alperes arra is hivatkozott, hogy ő az I. rendű alperes alkalmazottja, ezért a Ptk. 348. §-ának (1) bekezdése alapján vele szemben kártérítés még egyetemenlegesen sem követelhető.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta alaposnak.

Határozatát az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésére, 7. §-ának (1) bekezdésére, 8. §-ának (1) bekezdésére, 54. §-ának (1) bekezdésére, 59. §-ának (1) bekezdésére, 61. §-ának (1) és (2) bekezdésére, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Római Egyezmény 10. cikkének 1. és 2. pontjára, a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdésére, 78. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 80. §-ának (1) és (2) bekezdésére, 84. §-ának (1) bekezdésére, 85. §-ának (1) bekezdésére, a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK. 12., PK. 13-as és PK. 14-es számú állásfoglalására, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 2. §-ának (1) bekezdésére, 3. §-ának (1) bekezdésére, 11. § (1) bekezdés c) pontjára, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V.26.) AB számú határozatára és 36/1994. (VI.24.) AB számú határozatára és az Egészségügyi Tudományos Tanácsról szóló 34/2003. (VI.7.) ESZCSM rendelet 1. §-ának (1) bekezdésére, 5. § (1) bekezdésére, (2) bekezdés b) pontjára, (3) bekezdésére és 8. §-ának (1)-(4) bekezdéseire alapította.

Összességében azt állapította meg, hogy az alperes által közzétett cikkek a felperesi intézménnyel kapcsolatos véleménynyilvánításnak minősülnek. Az I. és II. rendű alperesek az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a cikkekben a rendelkezésre álló tényekből vontak le következtetést, illetve teret biztosítottak annak, hogy a felperesi intézet nyitásával kapcsolatos véleményét mások elmondják.

Hangsúlyozta, hogy a tényállásban ismertetett tényekre vonatkozó állítások nem a felperes személyére, hanem döntő részben dr. V... A... személyére, illetve a F...zal kapcsolatos büntetőügyre vonatkoznak. Erre tekintettel e tényállítások vonatkozásában a felperes keresetességi joga a PK. 12. számú állásfoglalása alapján nem állapítható meg.

Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy nem vitásan a szakmán belül szakmai vita alakult ki arra vonatkozóan, hogy a felperesre, mint reprodukciós intézetre szükség van-e. Megállapította, hogy az ezzel kapcsolatos tényállítások, illetve

véleménynyilvánítások olyan orvosszakmai vitának minősülnek, amely alapján sem sajtó-helyreigazítás, sem pedig jóhírnév védelmének megállapítása senkit nem illet meg, így a felperest sem. A szakmai vita és ezen belül a vélemények megjelenítése ugyanis a sajtó olyan lehetősége, amely nem haladja meg a sajtó szabadságát, illetve nem ütközik a véleménynyilvánítás korlátjába.

A „V... A... ismét klinikát vezet” című cikk kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy annak azon állítása, mely szerint dr. V... A... a F...nak vezetői posztjához szükséges szakmai gyakorlattal nem rendelkezett, nem a felperes személyét érintő közlés, míg a cikk teljes mondanivalójához képest lényegtelen részlet az, hogy valójában a kiírt pályázatnak nem volt feltétele a működési bizonyítvány benyújtása, ezért ezen okból sem alkalmas a közlemény a felperes jóhírnevének megsértésére azon túl, hogy az állítás nem a felperes személyére vonatkozik. Rögzítette, hogy a cikk azon közleménye, amely szerint dr. V... A...t megrovásban részesítette a bíróság, továbbá, hogy elmarasztalták etikai vétség miatt is, a korábban kifejtettek szerint megfelel a valóságnak. E tényekből levont következtetésnek minősítette azt, hogy azokat sokan aggályosnak tartják, illetve hogy B... B...nak kezdetektől fogva voltak aggályai, amelyeket megosztott a többiekkel. E tényekből levont következtetést az elsőfokú bíróság nem találta indokolatlanul sértőnek, bántónak vagy megalázónak.

Megállapította, hogy a F...val kapcsolatosan tett panaszok, bejelentések, illetve az azok alapján indult büntetőeljárással kapcsolatos közlemény megfelel a tényeknek. Utalt a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának PK. 14. számú állásfoglalására, amely szerint folyamatban lévő büntetőeljárásokról a sajtó jogosult beszámolni. A felmerült elszámolási szabálytalanság és kettős finanszírozás gyanúja olyan ténykérdés, melyet a felperes maga sem vitatott, emellett a felperesre vonatkoztatható tényállítás a cikk ezen részletében sem volt, ezért a felperest nem illette meg a keresetösségi jog, továbbá jogvédelemre azért sem ad alapot a cikk vonatkozó részlete, mert az megfelel a valóságnak; dr. V... A... az intézet akkori vezetője jelenleg a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt folyó büntetőeljárás vádlottjává vált.

Azon közlemény, amely szerint dr. V... A... magát önéletrajzában a S...jának főorvosaként jelölte meg annak ellenére, hogy beosztása szerint valójában nem volt az, megfelel a valóságnak, másrészt a közlemény nem a felperes személyére, hanem dr. V... A... személyére vonatkozik.

A „Vádak, cáfolatok, de nyit a C...” című cikk kifogásolt részlete tekintetében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a cikkben megjelenő az a kétségtelen tévedés, amely szerint a felperes kért, de nem kapott támogatást az OEP-től olyan lényegtelen pontatlanságnak minősül, amely a közlemény egészéhez viszonyítottan a felperes jóhírnevét nem sérti, továbbá e tévedést a „Tart a vihar a C... körül” című cikk utolsó bekezdésében helyreigazították. Mindebből arra következtetett, hogy e tévedés miatt a felperes jóhírneve nem sérülhetett.

A „Tart a vihar a C... körül” című cikk kapcsán az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az gyakorlatilag megismétli azokat a tényállításokat, amelyek dr. V... A...ra

vonatkoznak. Dr. T... A... a M... elnökének kijelentését, amellyel kétes hírű klinikának minősítette a felperest, az elsőfokú bíróság a tényekből levont következtetésnek tekintette. Ez a következtetés álláspontja szerint nem túlzó, megfelel a logikus gondolkodás szabályainak az, hogy kétes hírűnek nevez egy olyan intézetet, amelynek vezetőjével szemben többfajta szabálytalanságot állapítottak meg. A cikk OEP engedéllyel kapcsolatos helyreigazítása megfelel a helyreigazító közlemény tartalmára vonatkozó elvárásnak, mivel tény az, hogy a felperes nem rendelkezett OEP szerződéssel, mint ahogy az is, hogy nem kért támogatást az OEP-től.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét jogsértés hiányában elutasította, ezért mellőzte a felperes igazságügyi könyvszakértő kirendelésére vonatkozó - a kártérítési kereseti kérelem tekintetében előterjesztett - bizonyítási indítványt. Kifejtette, hogy a jogellenesség megállapíthatósága esetén sem lenne bizonyított az okozati összefüggés arra tekintettel, hogy a csatolt iratok alapján hasonló tartalmú cikkek jelentek meg több helyen a magyar médiában, ezért nyilvánvaló, hogy az alperesek önmagukban nem okozhattak volna olyan kárt, amit a felperes nekik tulajdonított.

A II. rendű alperes tekintetében azt hangsúlyozta, hogy, mint az I. rendű alperes munkavállalója a Ptk. 348. §-a alapján személyében nem felelhet a kárért.

A pervesztes felperest a Pp. 78. §-a szerint kötelezte az alperesek perköltségének megfizetésére, amelynek keretében az alperesi képviselők munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel állapította meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illetékről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. és 15. §-a alapján határozott.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetének történő helyt adást kérte.

Kiemelte, hogy dr. V... A... a sérelmezett cikkeknek a N... című napilapban történt megjelenésekor a felperes egyik ügyvezetője és orvosigazgatója volt, ezért e cikkekben a dr. V... A... személyét érintő közlések a felperessel összefüggésbe hozható közlésnek tekintendők. Mindebből következően a felperes keresetösségi joga fennáll a Ptk. 75. §-ának (2) bekezdése és az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint, amelynek értelmében a jogi személy hírnevét az olyan vele összefüggésbe hozható közlés sérti, amely nyíltan vagy célzással, utalással valótlan tényt állít.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogszabályok a fellebbezés álláspontja szerint nem támasztják alá az indokolásban felsorakoztatott érveket, továbbá az ítélet meghozatalakor az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel az irányadó bírói gyakorlatra, amely szerint a véleménynyilvánítás szabadsága - alkotmányos alapjogként - fokozott védelmet élvez, azt csak az emberi méltósághoz, a becsülethez és a jóhírnévhez való jogok védelme, mint külső korlátok korlátozhatják. A vélemény, a bírálat, az értékítélet akkor is jogsértő, ha az a valóságot hamis színben tünteti fel, azaz ha a való tények sajátos csoportosításával

egyes tényállásrészek elhallgatásával hamisítják meg a valóságot. A hírnévrontás hallgatással is bekövetkezhet, pontosabban elhallgatás útján, amennyiben ez a magatartás alkalmas a valóság meghamisítására, míg a jogsértés a való tények közlésével is bekövetkezhet, a tények megtévesztő csoportosítása, illetve az egyes tényálláselemek elhallgatása útján vagy rejtett utalásokkal, félreérthető megfogalmazással.

A felperes a fellebbezésében egyenként kifejtette álláspontját az elsőfokú ítélet indokolásának számára sérelmes részei tekintetében, gyakorlatilag megismételve az elsőfokú eljárás során felhozott érveit. Mindezekből arra következtetett, hogy a kifogásolt közlések tekintetében az alperesek eljárása nem felelt meg a sajtóról szóló 1986. évi II. törvényben előírt, a hiteles és pontos tájékoztatás követelményének, valamint annak az előírásnak, hogy az újságíró a kapott felvilágosítást és megállapításait kellő körültekintéssel, ellenőrzéssel és a valóságnak megfelelően tarozik közzétenni, és a tényeket, eseményeket a maguk teljességében köteles ismertetni. A cikkek tényleges célja nem az olvasóközönség valósághű és pontos tájékoztatása volt, hanem az, hogy a felperest lejárassa, piacra lépését megnehezítse, illetve működését ellehetetlenítse.

Sérelmezte azt is a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kártérítési igényét, továbbá az ezzel kapcsolatosan előterjesztett, igazságügyi szakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát teljességgel figyelmen kívül hagyta.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, míg a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az ügy eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást az így rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg, amelyből helytálló érdemi döntést hozott. Határozatát a perben felmerült valamennyi körülményre kiterjedően részletesen megindokolta, kifejtett indokaival a Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetért.

Helyesen hívta fel határozatában a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdését, amelynek értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, mely jogok a törvény védelme alatt állnak, és helytállóan utalt a 78. §(1) és (2) bekezdésére is, amely szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is; a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki másról azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Megfelelően járt el akkor, amikor a Legfelsőbb Bíróság által a sajtó-helyreigazítási eljárásokra nézve kidolgozott kollégiumi állásfoglalásban rögzített vizsgálati szempontokat alkalmazta a jelen személyiségi jogi perben. Az állásfoglalásokban megnyilvánuló egységes ítélkezési gyakorlat szerint a kifogásolt közleményt a maga

egészében kell vizsgálni, nem formális megjelenése, hanem valós tartalma alapján, a közlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, mely értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is. A jogosult személyének megítélése szempontjából közömbös részletek, pontatlanságok, lényegtelen tévedések nem adnak alapot jogsértés megállapítására. A véleménynyilvánítás, értékelés, bírálat, valamint a társadalmi, gazdasági, politikai, tudományos vagy művészeti vita önmagában ugyancsak nem lehet jogsértés megállapításának alapja.

A véleménynyilvánítás akkor sérthet személyhez fűződő jogot, ha a kifejtett vélemény kifejezőmódjában indokolatlanul bántó, sértő, megalázó, burkoltan valótlan tényállítást fejez ki vagy nyilvánvalóan ellentétes a véleményalkotás elemi szabályaival. Igényt az érvényesíthet, akiről ilyen jogsértő közlés történt, elsősorban az, akit a sajtóközleményben név szerint megjelöltek, ennek hiányában az, akinek a személyére a közlés vonatkozik, illetve azt érinti, feltéve, hogy személye a sajtóközlemény tartalmából valamilyen módon felismerhető.

A szabad véleménynyilvánításhoz való jog - ahogy azt az Alkotmánybíróság döntéseiben kifejtette - a véleményt annak érték- és igazságtartalmára tekintet nélkül védi. Ebből következően amennyiben a bíróság egy-egy kitételt véleményként értékel, nem vizsgálhatja annak értékét és valóságtartalmát. A véleménynyilvánítási szabadság alapvető célja annak a lehetőségnek a biztosítása, hogy az egyén mások véleményét formálja, meggyőzzön másokat saját álláspontjáról. A véleménynyilvánítás szabadsága ezért általában mindenféle közlés szabadságát magában foglalja, függetlenül a közlés módjától és értékétől, erkölcsi minőségétől és többnyire valóságtartalmától is. Önmagában valamely tény közlése is véleménynek minősülhet, hiszen magának a közlésnek a körülményei is tükrözhetnek véleményt, ezért a véleménynyilvánítás alkotmányos alapjoga nem korlátozódik csupán az értékítéletre. Azonban míg az értékítéletre - azaz az egyén személyes véleményére - a véleménynyilvánítási szabadság minden esetben kiterjed, függetlenül attól, hogy az értékes, értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmen vagy észérveken alapul, addig a véleménynyilvánítási szabadság nem ilyen feltétlen a tényállítások tekintetében. Az nem terjed ki a becsületsértésre alkalmas valótlan tények közlésére akkor, ha a nyilatkozó személy kifejezetten tudatában van a közlés valótlanságának vagy foglalkozása, hivatása gyakorlása szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata. A véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, nézet és kritika szabadságát foglalja magában, de az alkotmányos védelem nem vonatkozhat a tények meghamisítására. Ezen túlmenően a szabad véleménynyilvánítás csak felelősséggel gyakorolható és a valótlan tények közlésének elkerülése érdekében a közvélemény alakításában hivatásszerűen részt vevő személyek esetében bizonyos kötelezettségekkel jár.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az alperes által közzétett cikkek a felperesi intézménnyel kapcsolatos véleménynyilvánításnak minősülnek arra tekintettel, hogy a megjelent cikkek a rendelkezésre álló tényekből vontak le következtetést, illetve teret biztosítottak annak, hogy a felperesi intézet nyitásával

kapcsolatos véleményét mások elmondják.

Megalapozottan állapította meg a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a szakmán belül szakmai vita bontakozott ki arra vonatkozóan, hogy szükség van-e további reprodukciós intézetre. Helytállóan következtetett arra, hogy az ezzel kapcsolatos tényállítások, illetve véleménynyilvánítások olyan orvosszakmai vitának minősülnek, amely alapján sem sajtó-helyreigazítás, sem pedig jóhírnév védelmének megállapítása nem kérhető, mert a szakmai vita és ezen belül a vélemények megjelenítése a sajtó olyan lehetősége, amely nem haladja meg a sajtó szabadságát, illetve nem ütközik a véleménynyilvánítás korlátjába.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, amelyet az egyes sérelmezett közlések tekintetében kifejtett.

Helyesen állapította meg a „V... A... ismét klinikát vezet” című cikk azon állításával kapcsolatban, hogy dr. V... A... a F...ának vezetői posztjához szükséges szakmai gyakorlattal nem rendelkezett, hogy az nem a felperes személyét érintő közlés, ezért a közlemény nem alkalmas a felperes jóhírnevének megsértésére. A cikk azon közleménye pedig megfelel a valóságnak, hogy dr. V... A...t megrovásban részesítette a bíróság és elmarasztalták etikai vétség miatt is. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy a tényekből levont következtetésnek minősül, hogy ezen eljárásokat sokan - köztük B... B... - aggályosnak tartotta, míg a F...ával kapcsolatosan tett panaszok, bejelentések, illetve az azok alapján indult büntetőeljárással kapcsolatos közlemény megfelel a tényeknek. Annak közlése, hogy mindezek ellenére az E...a januári soron kívüli ülése támogatta a C...megalakulását szintén olyan tényekből levont következtetés, amely nem haladja meg a véleménynyilvánítás szabadságának kereteit. Csakúgy, mint dr. T... A... kifejtett véleménye, amely szerint felháborítónak tartja, hogy mindez megtörténhetett. Mindezeket túl a felperes maga sem vitatta, hogy nyitásakor az OEP-pel nem kötött finanszírozási szerződést, ezért e a sérelmezett állítás megfelel a valóságnak, és azt a cikk nem tüntette fel hamis színben.

A „Vádak, cáfolatok, de nyit a C...” című cikk tekintetében osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kifejtett álláspontját, amely szerint a rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a szakmán belül vita bontakozott ki arra vonatkozóan, hogy szükség van-e további meddőségi-reprodukciós eljárásokat végző intézetre. Ez a tény derült ki a sérelmezett cikkből, amikor B... B... arról nyilatkozott, hogy M...on és Sz...on is szerettek volna reprodukciós klinikát nyitni és ezt a bizottság azzal utasította el, hogy nincs szükség több ilyen intézetre. Feltette a kérdést továbbá, hogy miért éppen most vált szükségessé és miért azzal a gyorsasággal, ahogy ez megtörtént. Kétségtelen tény - ahogy ezt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg -, hogy a cikk tévesen állította, hogy a felperes kért, azonban nem kapott támogatást az OEP-től, ugyanakkor magából a cikkből is kiderül, hogy az intézet igazgatója nyilatkozik arról, hogy nem kért támogatást, majd a rá pár napra megjelenő a „Tart a vihar a C... körül” cikkben az alperesek helyreigazító közleményt adtak közzé. Mindezek okán a felperes jóhírneve ezen

nem lényeges tévedés miatt nem sérülhetett.

A „Tart a vihar a C... körül” című cikk azon részében, amely megismétli azokat a tényállításokat, amelyek dr. V... A...ra vonatkoznak és korábban ismertetésre kerültek, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a korábban kifejtettek szerint találta alaposnak. Dr. T... A... nyilatkozatát, amelyben kétes hírű klinikának minősítette a felperest a másodfokú bíróság is a tényekből levont következtetésnek találta, amely az ismertetett tények következtében megfelel a logikus gondolkodás szabályainak és az nem tekinthető túlzónak sem.

Mindezek alapján megalapozottan döntött az elsőfokú bíróság, amikor a felperes keresetét jogsértés hiányában elutasította. Jogellenes magatartás nélkül a kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelem nem értelmezhető, erre tekintettel nem sértett eljárási szabályt, amikor mellőzte a felperes igazságügyi könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványát.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított 10.000 forint összegű jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog következtében le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő 78. §-ának (1) bekezdése, továbbá az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése szerint döntött.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

, 2013. február 14.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelűl: